R5245

Interesting Questions
ஆவலை தூண்டும் கேள்விகள்

பெரும்பாதையான பரிசுத்த வழியைப் பற்றிய கூடுதலான காரியம்

கேள்வி : பெரும்பாதையான பரிசுத்த வழியில் நடக்கும்படி யாராவது பலவந்தப்படுத்தப்படுவார்களா அல்லது கட்டாயப்படுத்தப்படுவார்களா?

பதில் : தற்காலத்தில் பெரும் பாதையான பரிசுத்த வழி இல்லை. ஆகையால் சுவிசேஷ யுகத்தில் யாரும் இந்த வழியில் நடக்கவில்லை. மகா ராஜா காரியங்களை தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்து, தற்கால ஒழுங்குகளை நீக்கிப் போட்டு, பரலோக இராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கும் வரை அப்படிப்பட்ட வழி இருக்காது. பிறகு ஒரு மாபெரும் பரிசுத்த வழி தயார்படுத்தப்பட்டு, அதில் நீதிமான்கள் நடப்பார்கள். சுவிசேஷ யுகத்தில் இடுக்கமான வழி மற்றும் விசாலமான வழி ஆகிய இரண்டு வழிகள் இருக்கிறது. (மத்தேயு 7:13,14) முந்தின வழி இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் நடக்க விரும்புகிறவர்களுக்கானது. அதன் வாசல் இடுக்கமும் வழி நெருக்கமுமானது. பிந்தின வழி அழிவுக்கு போகிறதாக இருக்கிறது. இந்த விசாலமான வழியில் மனுக்குலம் கல்லறைக்கு தீவிரமாக சென்று கொண்டிருக்கிறது.

ஆண்டவரின் அடிச்சுவட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளும் விதமாக நடக்கிறவர்கள் மிகவும் விருப்பத்துடன் செய்ய வேண்டும். அவர்களுடையது ஒரு மனமார்ந்த அர்ப்பணிப்பாக இருக்க வேண்டும். பலவந்தப்படுத்துவது என்ற எண்ணமே கிடையாது. இப்படியாக சிறு மந்தையானது இடுக்கமான வழியில் ஓடுகிறவர்கள்; ஆனால் திரள் கூட்டத்தாரின் அனுபவங்கள் பலவந்தப்படுத்துவதாக இருக்கும். ஒரு விசேஷித்த வழியை அல்ல, என்ன மார்க்கத்தை பின்பற்ற வேண்டும் என்பதை அவர்களே தீர்மானிப்பார்கள். ஒரு மனிதனை பலந்தப்படுத்தி ஒரு கப்பலில் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்புவதற்கும், அப்படி செய்தவற்கு விருப்பத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய குறிப்பிட்ட செல்வாக்குகளை கொண்டு வருவதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு.

அடுத்த யுகத்தில், உலகின் மாபெரும் பரிசுத்த வழி திறக்கப்படும்போது, (ஏசாயா 35:8) சகல மனுக்குலத்தையும் தேவனுடைய கிருபைகளின் சத்திய அறிவுக்கு கொண்டு வருவதற்காக பலவந்தப்படுத்தப்படுவார்கள். அப்பொழுது தவறு செய்பவர்கள் சரியான அடிகளால் தண்டிக்கப்படுவார்கள். மனுக்குலம் மாபெரும் பரிசுத்த வழியில் செல்வதற்கு பலவந்தப்படுத்தப்படுவார்கள் என்று கூறுவது நீதிக்கு தூரமாக இருக்கும். அதன் மீது செல்லுகிற அனைவரும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் அது மேல் நோக்கி செல்லும் பாதையாக இருக்கும். பிதாவானவர் நித்திய ஜீவனை கொடுக்கப்போகிறவர்களைப் பற்றிய அவரது மன உணர்வைப் பற்றி நமது இரட்சகர் கூறியிருப்பதாவது: “ உண்மையாய்த் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் பிதாவை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுது கொள்ளும் காலம் வரும். அது இப்பொழுதே வந்திருக்கிறது. தம்மை தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கும்படி பிதாவானவர் விரும்புகிறார்.” (யோவான். 4:23)

பூரண அன்பு பயத்தை புறம்பே தள்ளும்

கேள்வி : “அன்பிலே பயமில்லை; பூரண அன்பு பயத்தை புறம்பே தள்ளும்.” (1 யோவான் 4:18) இந்த வசனத்தில் என்ன வகையான பயம் குறிப்பிடப்படுகிறது?

பதில் : பயம் என்பது நிச்சயமற்ற தன்மையில் பிறப்பிக்கப்படுகிற மன நிலைமையாக இருக்கிறது. சில காரியங்களுக்கு நாம் பயப்பட வேண்டும். சில காரியங்களுக்கு நாம் பயப்பட தேவையில்லை. சத்துருவானவன் மனுக்குலத்தின் விழுந்துபோன நிலைமையை பயன்படுத்திக்கொண்டு. தேவனுக்கு பயப்படும்படி தூண்டுவதாக காணப்படுகிறது. ஏனெனில் நாம் யாருக்கு பயப்படுகிறோமோ அவர்களை தவிர்ப்பது இயற்கையான ஒன்றாக இருக்கிறது. மனுக்குலம் தாங்கள் சுபாவத்தில் பாவிகள் என்பதையும் பாவத்திற்கான தண்டனை உண்டு என்பதையும் உள்ளுணர்வால் உணருகிறார்கள். பாவத்தின் விளைவாகிய இந்த பயத்தை சத்துருவானவன் பயன்படுத்திக்கொண்டு தேவனைப் பற்றிய ஒரு பயத்தை கொஞ்ச கொஞ்சமாக அவர்கள் மேல் செலுத்த முயற்சிக்கிறான். அவர்களது அபூரணமான உள்ளங்களில் தேவன் அநீதியானவர் என்றும், பாவம் மற்றும் பாவிகளின் மேல் மிகவும் கடுமையானவர் என்றும் சித்தரிக்கிறான். ஏனெனில் அவர்களுக்காக நித்திய ஆக்கினைக்கான ஒரு இடத்தை தேவன் ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிறார்.

நாம் தேவனைப் பற்றியும், பிரபஞ்சத்தை ஒழுங்குப்படுத்த அவர் பயன்படுத்தப் போகிற கொள்கைகள் பற்றியும் ஒரு தெளிவான அறிவுக்கு நாம் படிப்படியாக வருகிறபடியால், நாம் இந்த முறையற்ற பயத்தை இழக்கிறோம். அதற்கு பதிலாக நமக்கு ஒரு அன்பு அவர்மேல் வருகிறது. அவர் நம்மை நேசிக்கிறார் என்கிற உணர்வும் வருகிறது. தேவன் மனுக்குலத்தை நேசிக்கிறார் என்றும், அவர்கள் நித்திய ஜீவனைப் பெற ஒரு சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்திருக்கிறார் என்றும் நாம் உணருவதற்கு ஏற்ப அவர் மேலுள்ள நமது அன்பு வளருகிறது. பூரணமான அன்பை தேவன் மேல் செலுத்த நாம் வந்த பிறகு, தேவன் பயங்கரமானவர் என்கிற சகல பயமும் புறம்பே தள்ளப்படுகிறது.

எனினும் நமது அறிவும் அன்பும், தேவனுக்கு பிரியமில்லாத காரியத்தை செய்வதற்கு பயப்படுகிற பயத்தை புறம்பே தள்ளக்கூடாது; ஏனெனில் தேவனிடத்தில் வைக்கக்கூடிய சரியான பயத்தை (பயபக்தியை) நீக்கவே கூடாது. நாம் பயபக்தியான அன்பை பெற்றிருக்கிற அளவுக்கு நாம் சரியான பயத்தை பெற்றிருப்போம். தேவன் நேசிக்கிற மற்றும் பாராட்டுகிற ஒரு சகோதரனையோ அண்டை வீட்டாரையோ துன்பப்படுத்த யார் பயப்படாதிருப்பார்கள்? நமது நீதி, ஞானம் மற்றும் அன்பான தேவனுக்கு விரோதமாக தவறு செய்ய அதிகமாக நாம் பயப்பட வேண்டும்.

“பூரண அன்பு பயத்தை புறம்பே தள்ளும்” என்ற கொள்கை கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே, பெற்றோர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்குமிடையே கிரியை செய்ய வேண்டும். மனைவி கணவனுக்கு பயந்தால் அங்கே பூரண அன்பிருந்தாலும் அவளால் சந்தோஷமாக இருக்க முடியாது. அதே போல குழந்தைகள் பெற்றோர் ஒருவரிடமோ அல்லது இருவரிடமோ பயம் இருந்தால் அவர்களால் தங்கள் பெற்றோர்களுக்கு, பெற்றோருக்குரிய உண்மையான அன்பை செலுத்த முடியாது. ஒவ்வொருவரும் இன்னொருவரை காயப்படுத்தவோ குற்றம் செய்யவோ பயப்பட வேண்டும். தேவன் தம்முடைய அறிவுள்ள சிருஷ்டிகள் அனைவரும் அப்பியாசப்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்புகிற பூரண அன்பைப் பெற ஒவ்வொருவரும் முயற்சிக்க வேண்டும்.

நீதியான நியாயத்தீர்ப்பும் விமர்சனமும்

கேள்வி: “நீதியான நியாயத்தீர்ப்புக்கும்” விமர்சனத்திற்கும் நாம் எப்படி பேதம் காண்பது?

பதில் : கர்த்தர் கூறுகிறதாவது: “தோற்றத்தின்படி தீர்ப்பு செய்யாமல், நீதியின்படி தீர்ப்பு செய்யுங்கள்.” (யோவான் 7:24) பரிசுத்த பவுல் கூறுகிறதாவது: “ஆனதால், கர்த்தர் வருமளவும் நீங்கள் காலத்துக்கு முன்னே யாதொன்றைக் குறித்தும், தீர்ப்பு சொல்லாதிருங்கள்.” (1 கொரிந்தியர் 4:5) பிறகு நீதியான தீர்ப்பு என்பது என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. நீதியான நியாயத்தீர்ப்பு என்பது ஒரு சரியான தீர்மானம். ஆனால் நாம் மனதை அறிய முடியாததால் நாம் எப்படி ஒரு சரியான தீர்ப்பை சொல்ல முடியும்? நாம் ஒருவருக்கொருவர் மனதை அறிய முடியாது. ஆகையால் நாம் யாரையும் தீர்ப்பு செய்யக் கூடாது.

நாம் மற்றவர்களது இருதயம், நோக்கங்கள் அல்லது எண்ணங்களை அறிய முடியாததால் நாம் என்ன தீர்ப்பிட முடியும்? வேத வாக்கியங்களின் பதில் என்னவென்றால், நாம் ஒருவருக்கொருவரது நடத்தையை தீர்மானிக்க முடியும். கர்த்தரின் ஜனங்களில் ஒருவர் ஒரு தவறான காரியத்தை செய்வதை நாம் கண்டால், “அன்பான சகோதரரே (சகோதரியே), உங்கள் நடத்தை தேவனுடைய வசனத்திற்கு விரோதமாக காணப்படுகிறது. அது தவறான கனிகளை கொண்டு வரக்கூடும்” என்று நாம் சொல்ல வேண்டும். ஒரு வேளை அந்த நபர் “நான் தவறு செய்வதாக எனக்கு தெரியவில்லை” என்று கூறினால் நாம் அவரது மனதை குற்றம் கூறவோ அல்லது தீர்ப்பிடவோ கூடாது. ஆனால் நாம் நல்ல நடத்தைக்கும் தீய நடத்தைக்கும் இடையே தீர்ப்பு செய்ய வேண்டும். சரியான நேரத்திலும் சரியான இடத்திலும் காரியத்தில் கவனம் செலுத்தி, அதை அங்கேயே விட்டுவிட வேண்டும்.

நமக்கு உரிமையில்லாத, இருதயத்தை தீர்ப்பு செய்தலுக்கும், நாம் செய்ய வேண்டிய காரியமாகிய நடத்தையை தீர்ப்பு செய்தலுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. எனினும் மற்றவர்களது நடத்தையை நாம் தீர்மானிப்பது எப்பொழுதுமே சரியானதாக இருக்கும் என்று கூற முடியாது. நாம் அனைவரும் தவறு செய்யும் இயல்பு உடையவர்கள்.

நாம் ஒரு சகோதரனிடம் சென்று “சகோதரரே, உங்கள் நடத்தை தவறாக இருப்பதாக காண்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் நன்மை செய்ய விரும்புவீர்கள் என்பது நிச்சயம். அதை விளக்க முடியுமா” என்று கேட்டால், நாம் கெட்ட கனி என்று நினைக்கும் பொழுது அவர் அது நல்ல கனி என்று நிரூபிக்கலாம். நாம் காரியத்தை தவறாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் சகோதரனை கண்டனம் செய்யாமல் அவரிடம் நேரடியாக சென்று அவரது கருத்தை பெற வேண்டும். நாம் அதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாதிருந்தால், நமக்கு எப்படி காணப்படுகிறது என்று அவரிடம் கூறி, அவரது மனதை தீர்க்க சொல்லி கேட்டுக் கொள்ளலாம். இதற்குமேல் வேறு எதுவும் நாம் செய்ய கூடாது.

அவயவங்களை சரீரத்தில் வைத்தல்

கேள்வி: “தேவன் தமது சித்தத்தின்படி அவயங்கள் ஒவ்வொன்றையும் சரீரத்தில் வைத்தார்” என்பது எதைக் குறிக்கிறது? (1கொரிந்தியர் 12:18)

பதில் : தற்காலத்தில் கிறிஸ்துவின் சபை பயிற்சி காலத்தில் இருக்கிறது. சில சமயங்களில் நாம் சபையின் போராளி அங்கங்கள் என்று கூறுகிறோம். நாம் சபையின் போராளி அங்கமாக இருப்பது நம்மை சபையின் ஜெயவீரர் என்று நிரூபிக்காது.“ மரண பரியந்தம் உண்மையுள்ளவராக” இருப்பவர்கள் மட்டுமே சபையின் ஜெயம் கொள்ளும் வீரராக இருப்பார்கள். சபையின் உயர்ந்த நிலையில் தேவனால் வைக்கப்பட்டிருந்த பரிசுத்த பவுல் தான் ஆகாதவனாய் போகாதபடிக்கு பயந்திருந்தார். அவர் கூறியதாவது: “மற்றவர்களுக்கு பிரசங்கம் பண்ணுகிற நான்தானே ஆகாதவனாய் போகாதபடிக்கு என் சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன்.” (1 கொரிந்தியர் 9:27) நாம் மாம்சத்தில் இருக்கும் போது நமக்கு பல்வேறு விதமான சலுகைகளும் சந்தர்ப்பங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முடிவில் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதும் அப்பாலிருக்கிற மகிமையில் நாம் பங்கு பெறுவதும் இங்கே நமது உண்மைத் தன்மையை பொருத்தே இருக்கும்.

அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுகிறதாவது: பல்வேறு அங்கங்கள் “அவர் மேல் மாளிகை முழுவதும் இசைவாய் இணைக்கப்பட்டு, கர்த்தருக்குள் பரிசுத்த ஆலயமாக எழும்புகிறது.” (எபேசியர் 2:21) இந்த உருவகத்தை நாம் சொல்லர்த்தமாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. இல்லையென்றால் நாம் குழப்பத்தில் விடப்படுவோம். ஆலயத்தில் கற்கள் ஓரளவிற்கு ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகிறது. “சீரற்ற தொகுதி வேலையுடனான” கட்டிடம் என்று அழைக்கப்படுவதில் சிறிய கற்களுக்குரிய இடமும் பெரிய கற்களுக்குரிய இடமும் இருக்கும். இது நாம் சில விஷயத்தில் ஆலயத்தில் சிறிய கல்லாகவோ அல்லது பெரிய கல்லாகவோ இருப்பதை குறிப்பிடுகிறது. திரைக்கப்பால் நாம் பெறப்போகிற சலுகைகளையும் கனத்தையும் இது குறிக்கிறது.

அப்பாலிருக்கிற வேலையில் பெரும்பங்கை பெறுவதற்காக பரிசுத்த பவுல், அதிக வேலைகளை செய்யவும் சுயத்தை வெறுப்பதிலும் சோதனைகளிலும் அதிக பங்கை பெறவும் முயற்சித்ததாக கூறுகிறார். அவர் சுய உயர்வை விரும்பினார் என்றோ அல்லது பெருமை உடையவராகவோ அல்லது சுயத்தை தேடுகிறவராகவோ இருந்தார் என்றோ இது பொருள்படவில்லை. நாம் அடைய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிற நமது ஆண்டவரின் சாயலை, மகிமையான குணலட்சணத்தை நாம் அடைந்தால் நாமும் நமது சுயத்தை செய்ய விரும்பாதிருக்க வேண்டும்.

"எருசலேம்..... நம் எல்லாருக்கும் தாயானவள்"

கேள்வி : "மேலான எருசலேமோ சுயாதீனமுள்ளவள், அவளே நம்மெல்லாருக்கும் தாயானவள்." (கலாத்தியர் 4:26) இந்த வசனத்தில் "நம்" என்பது யாரைக் குறிக்கிறது? ஆவிக்குரிய எருசலேம் எப்படி "நம்மெல்லாருக்கும் தாயாக இருக்கிறது?"

பதில் : இங்கே அப்போஸ்தலர், சாதாரணமாக வேத வாக்கியங்களில் காணப்படுகிற உருவக பாஷையை பயன்படுத்துகிறார். இதில் ஒரு நகரம் அதில் வசிக்கிறவர்களின் தாயாக குறிப்பிடப்படுகிறது: உதாரணத்திற்கு, "எருசலேமின் குமாரத்திகள்," "சீயோன் குமாரத்திகள்," "சோதோமும் அவள் குமாரத்திகளும்" முதலானவைகள். "நம்" வகுப்பார் என்பது தேவனுடைய பரிசுத்தவான்களை குறிக்கிறது. பரிசுத்தவான்களின் குடியுரிமை பரலோகத்தில், பரலோக எருசலேமில் இருக்கிறது. முதலாம் உயிர்த்தெழுதல் வரை இது கட்டப்படாது. விசுவாசத்தினால் நாம் முன்னே நோக்கி, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நிலைமையையும், அதில் நமது குடியுரிமையைப் பற்றி பேசுகிறோம்.

கிறிஸ்துவைப் போல் சபையானது அதே தாய் – உடன்படிக்கையின் கீழ் அபிவிருத்தியடைகிறது. ஏனெனில் நாம் அவரது அங்கங்கள். அவருடையது ஒரு பலியின் உடன்படிக்கையாக இருந்தது. "பலியினாலே என்னோடே உடன்படிக்கை பண்ணின என்னுடைய பரிசுத்தவான்களை என்னிடத்தில் கூட்டுங்கள் என்பார்." (சங்கீதம் 50:5) மனிதனாகிய கிறிஸ்து இயேசு, பிதாவானவருடன் ஒரு உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்தார். அவரது மாம்சத்தை, பூமிக்குரிய சுபாவத்தை பலியிடுவது என்று அதற்கு பொருள். இந்த பலிக்கு பலனாக, பிதாவானவர் அவரை, "தூதர்களுக்கு மேலாக" தெய்வீக சுபாவத்தின் புது சிருஷ்டியாக ஆக்கினார்; உலகத்தை ஆசீர்வதிக்கும் மகா மேசியாவாக அமைத்தார்.

தற்போது நமது கர்த்தரை முன் உதாரணமாக பின்பற்றி, அவரது அடிச்சுவட்டில் நடந்து, அதே பலியின் உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றுகிறவர்களுக்கு, பிதாவானவரின் திட்டத்தை நிறைவேற்றி, தமது பலியின் புண்ணியத்தை சாட்டுகிறார். இவர்கள் உண்மையுள்ளவர்களாக இருந்தால் உலகத்தை ஆசீர்வதிக்கும் மேசியாவின் மாபெரும் வேலையில் பங்கு பெறுவார்கள். இவர்கள் புதிய எருசலேமை, ஆயிர வருட இராஜ்யத்தை அமைப்பார்கள். விசுவாசத்தினால் நாம் அதன் பிள்ளைகளாக இருக்கிறோம். இப்பொழுது கூட நமது குடியுரிமை பரலோகத்தில் இருக்கிறது.

சபை பாகுபாடில்லாத பரந்த கேள்விகள்

கீழ்க்கண்ட கேள்விகளை தன்னிடம் தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்திற்காக வருகிறவர்களிடம் சகோதரர் ரசல் அவர்கள் வைப்பார். அவை பரந்த அளவில் இருப்பது கவனிக்கப்படும். எந்த கிறிஸ்தவனும், அவனது பாவ அறிக்கை எதுவாக இருந்தாலும், அவன் கிறிஸ்துவின் சபையில் ஒரு அங்கமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றால், கேள்விகளுக்கு உடன்பாடான பதில்களை தயக்கமில்லாமல் கூறக்கூடியவராக இருக்க வேண்டும்.

1. உன்னுடைய பாவ மன்னிப்பிற்கும், நீ நீதிமானாக்கப்படுதலுக்கு அடிப்படையாகவும் இருக்கிறது என்று கிறிஸ்துவின் பலியின் புண்ணியத்தில் நம்பிக்கை வைத்து, உன்னால் முடிந்தவரை திருந்தி உன் பாவங்களுக்காக வருந்துகிறாயா?

2. நீ பெற்றிருக்கிற திறமை, செல்வம், நேரம், செல்வாக்கு போன்ற அனைத்தையும் அவருடைய ஊழியத்திற்கு உண்மையுடன் மரண பரியந்தம் பயன்படுத்த உன்னை முழுமையாக கர்த்தருக்கு அர்ப்பணித்திருக்கிறாயா?

3. இந்த பாவ அறிக்கையின் அடிப்படையில் உன்னை விசுவாச வீட்டாரின் ஒரு அங்கத்தினனாக அங்கீகரித்து வலது கையின் அந்யோந்நியத்தை கொடுக்கிறோம். ஆனால் எந்த சபை பிரிவு அல்லது கட்சி அல்லது விசுவாச அறிக்கையின் பேரில் அல்ல. ஆனால் நமது மகிமையடைந்த கர்த்தராகிய இரட்சகரின் நாமத்தினாலும் மற்றும் அவரது சீஷர்களின் பேரிலும் ஆகும்.